ÚTITÁRS

MAGYAR EVANGÉLIUMI LAP · LIII. ÉVFOLYAM · 2009/4. SZÁM · AUGUSZTUS 16.

Negyedszázados…

Senki sem ünnepli, pedig huszonöt éves, és ez mégiscsak nagy idő! A negyedszázad alatt igen sok kézben megfordult, értesüléseink szerint haszonnal. Bár senki sem ünnepli, de annál többen használják, s ez a legnagyobb megtiszteltetés, ami érheti. Elvégre egy énekeskönyv nem azért készül, hogy dicsérjék, hanem hogy használják. A *Dicsérjétek az Urat!* című ökumenikus énekeskönyvről van szó, amely 1984 augusztusában hagyta el a fekete-erdői Lahr városka St. Johannis Druckerei nevű keresztény nyomdáját. Életrajza igazi „sikertörténet". Érdemes felidézni.

A dél-németországi Württemberg tartományba került vagy oda menekült magyar protestánsok gondozását a második világháború végétől – megszakítás nélkül – evangélikus lelkészek vállalták. Először a menekülttáborokban kezdődött ez a munka, majd súlypontja idővel a tartományi fővárosba, Stuttgartba helyeződött át. Az akkor nagy számú gyülekezet ezért az 1952-vel kezdődő amerikai és kanadai kivándorlás előtt a magyarországi *Keresztény énekeskönyvet* használta istentiszteletein. Amikor pedig ennek kibővült új kiadása Ausztriában megjelent, onnantól az lett a hivatalos énekeskönyv.

E sorok írója 1972-ben került Württembergbe. Hamar látnia kellett, hogy a felekezetileg igen vegyes gyülekezet igényeit ez a könyv már nem tudja kielégíteni. Reformátusok hiányolták a zsoltárokat, a fiataloknak hiányoztak a gombamódra szaporodó „modern" énekek, szabadegyháziak pedig, valamint akik a két világháború közötti magyarországi és erdélyi ébredési mozgalmakból jöttek, szerettek volna több lelkiségi, „ébresztő" éneket énekelni az istentiszteleteken. A gyülekezet hirtelen növekedése is megkívánta, hogy elegendő számú olyan énekeskönyvünk legyen, amelyet sokan – legalább is részben – a sajátjuknak mondhatnak.

Egy református és egy szabadegyházi testvérünket kértük fel egy új énekeskönyv megszerkesztésére. A jóindulat és az igyekezet távolról sem hiányzott, a kísérlet azonban – a bőségesen befektetett idő és munka ellenére – nem járt sikerrel. A tervezet túl hagyományosra és egyoldalúra sikeredett, valamint nem vette figyelembe, hogy gyülekezetünk tagjai tizenhárom különböző országból és felekezeti közösségből toborzódtak.

A szükség szorítása miatt magukat a gyülekezeti tagjainkat kérdeztük meg kérdőívek kitöltésére kérve őket. Legfőbb kérdésünk az volt, hogy milyen énekeket szeretnének látni egy megszerkesztendő énekeskönyvben, amelyek nélkül nem tudják elképzelni a hitéletüket. A meglepően sok visszajelzést értékelve, érdekes kép kezdett összeállni evangélikus, református, baptista énekkincseinkből. Egyszerű módon listát vezettünk a kért énekekről, és azok kerültek be könyvünkbe, amelyek a legtöbb „szavazatot" kapták. Ezekhez válogattunk még további ébredési, valamint modernebb hangvételű, új énekeket. Nem hagytuk azonban figyelmen kívül azt az egyre nagyobb számú római katolikus testvért sem, akik alkalmainkat látogatták. Köszönettel fogadtuk, hogy az akkori stuttgarti magyar római katolikus lelkész készségesen állított össze egy csokrot legismertebb énekeikből.

Az énekek átvételénél alapvető törekvésünk volt a forrás tisztelete: az énekeket változtatás nélkül vettük át, érintetlenül meghagyva az eredeti szöveget és dallamot. Így kerültek be gyűjteményünkbe nemcsak magyarországi evangélikus, református, római katolikus és baptista énekek, hanem délvidéki, felvidéki, erdélyi és kárpátaljai énekeskönyvek is forrásul szolgáltak. A számunkra fellelhetetlen dallamokat pedig emlékezetből „kottáztuk le" – igencsak amatőr módon.

Így állt össze végül is a tervezet kettőszázharmincnégy énekszámot kitevő, tarka csokra. Körülbelül nyolcvan református hagyományú zsoltár, dicséret teszi ki a kötet legnagyobb részét. Evangélikus koráljaink és istenes énekeink hatvanas tömbbel szerepelnek. Ébredési, szabadegyházi – főleg baptista – és modern énekeink száma szintén hatvan körül mozog, míg a kiegészítést a húsz római katolikus ének adja meg.

1984 húsvétjára ajándékoztuk meg magunkat új énekeskönyvünkkel, amelynek ezt a címet adtuk: *Dicsérjétek az Urat!* Tudtunkkal Magyarország határain kívül ez az első, evangéliumi keresztények által és nekik szerkesztett ökumenikus énekeskönyv – magyar nyelven!

Természetesen rendszeres használatra, főleg istentiszteleti alkalmakra készült ez a kiadvány, ezért tartalmaz még istentiszteleti és áhítatrendet is. Bőséges visszajelzésből tudjuk viszont, hogy az egész énekeskönyv leghasználtabb és legolvasottabb része a nagy imádsággyűjtemény: háromszázhúsz oldalból ötvenhárom oldalon közöl az élet szinte mindegyik fontos területére alkalmazható imádságokat. Itt tudatosan mondtunk le a klasszikus, hagyományos imádságműfajokról, inkább a mai élethez jobban igazodó hangvételre helyeztük a hangsúlyt.

Könyvünket megszerettük. Bár jelentkeztek bíráló, változást sürgető vagy felekezeti eltolódást kívánó hangok is, az énekeskönyv mégis közkedveltté vált. És nem csupán a mi württembergi gyülekezeteinkben. Más közösségeknek is felajánlottuk kincsünket. Voltak és máig is vannak gyülekezetek, amelyekben hazai református énekeskönyvet vagy annak kivonatát tartalmazó füzetet használnak; őket nem tudtuk meggyőzni könyvünk előnyeiről. Ettől függetlenül azonban a Külföldön Élő Magyar Evangélikus Lelkigondozók Munkaközössége (KÉMELM) segítségével sikerült elterjesztenünk nem kevesebb, mint huszonnégy nyugat-európai magyar protestáns gyülekezetben. Ausztriától Angliáig, Svájctól Észt- és Finnországig velünk együtt dicsérik Istent testvéreink a mi könyvünkből.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy a német egyházak Diakonisches Werk nevű szervezetének nagyvonalú támogatásával fedezni tudtuk a kiadás költségeit. Kántorunknak, *Kálmán Attilának* pedig köszönjük, hogy nemcsak korálkönyvet szerkesztett hozzá, hanem több énekünkhöz saját feldolgozású kíséretet is szerzett.

A jó hírnek megfelelően hét év alatt el is fogyott raktárunkból az első kiadás kétezerötszáz példánya. 1991 karácsonyára megjelenhetett könyvünk második kiadása a *Miatyánk* és az *Apostoli hitvallás* időközben megszületett ökumenikus szövegével kiegészülve.

Amikor emlékezünk, bejelenthetjük, hogy mára ennek a kiadásnak a kétezer példánya is lassan elfogy. Nem gondoljuk azonban, hogy egy esetleges harmadik kiadásra is lenne még igény. De nem panaszkodunk, hanem hálásan ünnepelünk. És használjuk tovább is bordó fedelű zsebkönyvünket, rajta a buzdító címmel: *Dicsérjétek az Urat!* Megköszönjük a sok áldást, amelyet ez a kincsünk egyes testvérek és gyülekezetek életébe hozott. Legyen Istennek hála érte!

GÉMES ISTVÁN

AZ ÉLET KENYERE

„…tele vagyok vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel." (2Kor 7,4)

Felébredek. Úgy érzem, nincs erőm felkelni. Mégis összeszedem magam, és kimászom az ágyból. Botorkálok félálomban, és véletlenül belerúgok az asztal lábába. Rossz előjel. Egyszerre felgyülemlik bennem az összes keserűségem. „Hát miért éppen velem történik meg mindez?" – kérdezem. De nem érkezik válasz. Öltözködés. Reggeli. Lemegyek az újságért. Olvasom: csupa borzalom – hát még ez is.

Lemegyek az utcára, épp egy parkon sétálok át. Egy anyát látok kétévesforma gyerekével. A gyerek hosszasan nézeget, majd közelebb jön, és megkínál a félig megrágott kekszével. Kimegyek a piacra. Nem veszem észre, az egyik pultnál ottfelejtem a pénztárcámat. Az eladó utánam kiált: „Kedveském, a pénztárcája!" Visszamegyek, megköszönöm, továbbmegyek. Ismét otthon vagyok. Megint erőt vesz rajtam a kétségbeesés, nézem a plafont, szomorkodom. Becsönget a szomszédasszony. Egy nagy tál szilvát hoz, azt mondja, fogadjam el bátran, ők már eleget ettek belőle. A délután is eltelik lassacskán. Felhív egy barátnőm, hogy van egy szabad koncertjegye, nincs-e kedvem vele tartani. *„Requiem* – na, ez épp nekem való most" – gondolom magamban. A koncert után beszélgetünk egy kicsit. Hazamegyek.

Otthon kimondhatatlan nyugalom száll meg, és valami földöntúli boldogság lesz úrrá rajtam. Sírok. De milyen más sírás ez! Hiszen ez már nem a hetek óta tartó önsorsrontó sírás, ez valami más, valami felemelő, valami megtisztító.

„Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szirom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök."
(*Reményik Sándor: Csendes csodák* – részlet)

Vigasztaló Istenem!
Köszönöm neked, hogy nyomorúságomban is engeded meglátni szereted csodáját. Köszönöm, hogy láthatom arcodat egy kisgyermek mosolyában, egy kedves szóban, egy dallamban vagy a természet szépségében. Add, hogy sose ejthessen egészen rabul a kétségbeesés, és észre tudjam venni a tőled kapott apró örömöket. Ámen.

– ESZPÉ –

Legyünk híd!

Lelkésziktatás a szlovákiai Alsószeliben

Népes gyülekezet sereglett össze június 14-én az alsószeli evangélikus templomban. Legutóbb harminc évvel ezelőtt volt itt ilyen esemény, így hát *Nagy Olivér* lelkész beiktatása történelmi mérföldkőnek számít a helyi evangélikusok életében.

A fiatal lelkipásztor dinamikus lendülete új tempót, illetve ritmust hozott nemcsak a helyi gyülekezet életébe, de túlzás nélkül állítható, hogy a szlovákiai magyar evangélikusok életébe is, segítve öntudatra ébredésüket, aktivizálódásukat.

Az ünnepélyes szertartás légkörét, tartalmát és üzenetét a kétnyelvűség határozta meg. Az iktatási igehirdetést *Boris Misina,* a pozsonyi egyházmegye esperese, az istentiszteleti prédikációt pedig *Bándy György* professzor, a pozsonyi Comenius Egyetem Evangélikus Teológiai Kara Ószövetségi Tanszékének vezetője mondta. Minden elhangzott magyarul és szlovákul is.

Az lenne az ideális, ha a kétnyelvűség az összegyházi eseményeken is megvalósulna, és nem az lenne a kiindulópont, hogy a magyarok értenek szlovákul. Az alsószeli gyülekezetben – és hozzá hasonlóan másutt is több helyen – senki sem tartja időrablásnak, ha ugyanaz a felszólalás a másik nyelven sűrítve elhangzik, kiegészítve esetleg más gondolatokkal. A kétnyelvű gyülekezetekben a szlovákok is értik vagy legalábbis passzívan ismerik a magyar nyelvet.

A szlovák–magyar liturgiában *Trencsényi Andrea* gömörhosszúszói (Dlhá Ves, Gömör vidéke), *Andrea Lukacovská* diószegi (Sládkovicovo, pozsonyi egyházmegye) és e sorok írója farnadi (Farná, duna–nyitrai egyházmegye) lelkész is szolgált.

FOLYTATÁS A 2. OLDALON

ÚTITÁRS

Szabadság

Rabok legyünk vagy szabadok? Normális körülmények között egyértelmű a válasz. A történelem azonban sokszor teremt olyan helyzetet, amelyben minden a feje tetejére áll. *Esterházy Péter* egyik ironikus írása ebben a szellemben fogant.

„Besze János hentes és mészárosnak volt a legerősebb hangja a szerepvivő egyéniségek közül. Ha egyszer beszélni kezdett, megdördültek a falak. Kiváló népszónoki erényeit értékesíteni vágyta a Fordulat Éva (sic!) Intéző Bizottsága, evégből megbízták Besze János hentes és mészárost, hogy a Nemzeti Múzeum lépcsejéről szónokoljon a spontánul összegyűlt tömegnek. Besze felállt a lépcső tetejére, rezes orra messzire piroslott, egyszerű kockás ingét, amelyet hétszámra nem vetett le, meg-meglobbantotta a szél, s kiengedte dörgedelmes hangját: Akartok-e rabok lenni? A tömeg nem várta ki a mondat végét, hanem egyhangúlag rázúgta: Akarunk! Akarunk! A szónoklatnak vége volt.” (Kis Magyar Pornográfia)

Esterházy groteszk elbeszélése azt mutatja, hogy lehet olyan „szabadság”, amely inkább fogság. Azt már én teszem hozzá – a Biblia alapján is –, hogy létezik olyan „fogság”, amely valójában szabadság.

Miként lehet a látszólagos szabadság valójában fogság?

Az író által is megidézett történelmi korban általánosan elterjedt a „szabadság, elvtársak” köszöntés. Névadók buzgalma következtében lett Szabadság híd, Szabadság tér, de még a fiatalok szlengjében is elterjedt a „Felszab tér”. Valójában azonban hiányzott a szabadság!

De ne csak a múltban keressünk ilyen fonák helyzeteket! Az úgynevezett „szabad világ” tömegével kínálja portékái bőségét. Nagy szabadságában az ember bármihez hozzájuthat – de valójában éppen így válhat mindezek foglyává!

Az alkohol és a drog is a szabadság illúzióját kínálják – valójában démonikus fogságot jelentenek. Egy fiatalember a szer hatása alatt madárnak képzelte magát, és a repülés mámorára vágyva elrugaszkodott a Szabadság híd pilléréről. Összezúzta magát.

A partnerek válogatása mögött is a féktelen szabadságvágy húzódik, valójában ez éppen a megkötözöttség jelét mutatja. Hasonlóképpen állunk az eszmék válogatásával.

Van, aki örök szabadgondolkodónak nevezi magát – valójában önmaga és önzése rabjává lett.

Mindezzel szemben ismerünk olyan fogságot, amely valójában szabadság.

Pál apostol a börtönben is szabad tudott maradni. Önmagát büszkén *„Krisztus foglyának”* tekintette. Sajátos egybeesést mutatnak azok a körülmények, amelyek *Ordass Lajos* evangélikus és *Csiha Kálmán* református püspök beszámolóiból tárulnak elénk. Mindketten arról vallanak, hogy igazságtalan elítéltetésük során is megőrizték belső szabadságukat. Hogy ne folyjanak egybe a napok, hetek és hónapok, és főképpen hogy ne bolonduljanak meg a magánzárkában, szoros napirendet állította össze maguknak. Előbb áhítat, majd irodalomóra, aztán nyelvtanulás, legfőképpen pedig a hívek végiglátogatása – mindezt természetesen csak képzeletben. Mindketten derűsen jegyezték meg, hogy a végén már alig érték utol magukat, annyi dolguk volt. A börtön mélyén is szabad maradhat az ember.

A házastársi hűségben is a szabadság bontakozhat ki. Vagy az egyházhoz való ragaszkodásomban. Megbecsülöm az öröklött értékeket, és nem az olcsó és népszerű árukkal pakolom tele kosaramat a hatalmas vallási szupermarketben.

Mindenekelőtt pedig „Isten rabjai” vagyunk, amely állapotban végtelenül megvalósulhat igazi szabadságunk. *Luther,* aki bármely tekintélyt képes volt megkérdőjelezni, boldogan vallja, hogy lelkiismerete „a Szentírás foglya”. Ezért lehetett igazán szabad.

Pál apostol pedig arról ír a *Római levél* nyolcadik részében, hogy nem a szolgaság lelkét kaptuk, hogy ismét féljünk, hanem a fiúság lelkét, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyánk!

Fabiny Tamás

(Az elmélkedés elhangzott a Kossuth rádióban 2008. július 27-én)

OLVASÓI LEVÉL

Hozzászólás Nagy Olivér lelkész írásához

Lelkész Úr, engedje meg, hogy az *Útitárs* hasábjain szóljak hozzá valóban drámai írásához *(megjelent* S. O. S., szlovákiai magyar evangélikusok… *címmel az Útitárs 2009/2. számában – a szerk.),* miután évtizedek óta harcolok a szlovák és a magyar nép közötti barátságért, egymás jobb megértéséért.

A II. világháborút követő zűrzavarban, a kitelepítések során valóban történtek olyan dolgok, amelyeknek nem lett volna szabad megtörténniük. De a gyűlölet nem jó tanácsadó! Többször hallottam a Felvidéken, hogy az 1945 utáni atrocitásokért a kommunisták a felelősek. De a kommunisták ma már nincsenek hatalmon, polgári demokrácia van – és mégsem működik olyan rendszer, amelynek működnie kellene: a kulturális és nyelvi autonómia, amely ma Európában természetes; például Dél-Tirolban, Svájcban, Belgiumban. De Dániában is rendezettek a német, Németországban pedig a dán kisebbség jogai.

Miért nem lehet ma a szlovákiai magyar nyelvű evangélikus lelkészképzést megoldani? A 19. században és a 20. század elején az eperjesi evangélikus teológián a magyar és a német nyelvű hallgatókat a szlovák hallgatókkal együtt küldték „szuplikálni”, és kötelező szlovák nyelvórák voltak. Ilyen felkészítés után nem volt probléma az istentisztelet nyelve. (Forrásom nagyapám testvéröccse, *dr. Emil Makovicky,* aki az eperjesi teológián végzett, és sokat mesélt nekem azokról az évekről. Ő is három nyelven prédikált, többek között Rozsnyón még 1921 után is! Én magam is láttam a Szepességben háromnyelvű liturgiát tartalmazó könyveket.) *Prof. dr. Július Filo* püspök Felkán nőtt fel, ahol édesapja több nyelven beszélt és prédikált. Ő maga a Lutheránus Világszövetség kisebbségekkel foglalkozó osztályának volt a munkatársa.

Ha visszatekintünk az elmúlt évszázadokra, látjuk, hogy 1743-tól, az úgynevezett dobsinai (Dobschau) megegyezés után a hat szabad királyi város a német, a szlovák és a magyar anyanyelvű lelkészek közül választott szuperintendenseket.

A „Studentus Hungarus” fogalom volt Wittenbergben: erről tanúskodik a magyarországi egyetemi hallgatók zászlaja a Luther-múzeumban. A hallgatók nemzetiségére utaló megjelölések csak a 18. század végén, a 19. század elején jelentek meg; de közöttük ezután sem voltak nézeteltérések. *Andrej Hajduk* nyugalmazott szliácsi (Sliac) evangélikus lelkész írt a közös múltról a Martin-Luther-Bund évkönyvének 44. kötetében (1997). *Alexander Thinschmidt* (szepességi család) doktori disszertációjában arról írt, hogy a 17–18. században a Magyarországról származó hallgatók a wittenbergi egyetem teológiai fakultásán anyanyelvükön köszöntötték az új hallgatókat, versekkel és énekekkel (forrás: doktori disszertáció, Berlin, 1968).

Az összetartás és a testvéri szeretet jellemezte a Magyarországról származó hallgatókat Tübingenben is, mint ahogy ez a Württembergi Magyar Protestáns Gyülekezet (Ungarische Gemeinde in Württemberg) nyugalmazott lelkipásztorának, *Gémes Istvánnak* a Luther Kiadó gondozásában 2003-ban megjelent, *Hungari et Transylvani – Kárpát-medencei egyetemjárók Tübingenben* című könyvéből is kitűnik. A „Magyarhoni ágostai hitvallású evangélikusok 4 egyházkerületének egyetemes névtárában”, amely 1885-ből származik, a tisztségviselők neve mellett a helységek neve három nyelven van feltüntetve.

Amikor elődeim többnyelvű leveleit, írásait olvasom a *Slovenska Maticában,* büszke vagyok rájuk, hiszen tudom, hogy asztaluknál három, esetenként négy nyelvet is beszéltek.

Azt keressük, ami összeköt bennünket, szlovákokat és magyarokat, és ne azt, ami szétválaszt minket! Összeköt bennünket közel ezeréves együttélésünk, közös kultúránk. Ki ne ismerné a szlovák vagy magyar népdalok változatait mindkét nép körében?

Azok előtt a szlovákiai evangélikus lelkészek előtt, akiknek anyanyelve nem magyar, és ma mégis megpróbálnak magyarul prédikálni, mélyen meghajtom a fejem. Évek óta küzdök azért, hogy mind Szlovákiában, mind Magyarországon, ott, ahol ez indokolt, legyenek háromnyelvű feliratok, utcanevek – mint ahogy ez a Monarchiában természetes volt! Ismerőseim között ma is vannak olyan lelkészek, akik például Mezőberényben ma is németül, illetve szlovákul prédikálnak. Jó akarattal minden probléma megoldható.

Sajnos, ha az új szlovák nyelvtörvényre gondolok, már aligha lehetnek illúzióim! Ez a törvény nem illik a mai Európába, akik ilyen törvényt alkottak és megszavaztak, azok az euró bevezetése ellenére sem lettek európaiak! De reményt nyújtott nekem a szlovák kulturális minisztérium Alsósztregovára (Dolná Strehová) szóló kétnyelvű (szlovák és magyar) meghívója és az a tudat, hogy az egymás mellett élő nép körében az ilyen ellenségeskedés aligha találhat visszhangra.

Végezetül a parancsolatra utalnék: *„Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!”* Hadd egészítsem ki: szeresd és becsüld felebarátod kultúráját és nyelvét!

Hrad prepevný Pan Boh nás! Ein feste Burg ist unser Gott! Erős vár a mi Istenünk!

Makovitzky József
(Heidelberg)

Lelkésziktatás a szlovákiai Alsószeliben

Folytatás az 1. oldalról

A Magyarországi Evangélikus Egyház és a Magyar Evangélikus Konferencia (Maek) nevében a szervezet főtitkára, *id. Zászkaliczky Pál* nyugalmazott lelkész mondott köszöntőt. Kifejtette, hogy fiatal lelkészként húsz évig szolgált Baranyában. A volt gyülekezetéhez tartozó Szederkényben és Villányban Felsőszeliből, Babarcon, Székelyszabaron, Dunaszekcsőn pedig Alsószeliből származó evangélikus hívők is élnek. Az istentisztelet résztvevői hallhatták távolabbra szakadt családtagjaik nevét. Családlátogatásai alkalmával – mondta a lelkész – a hívek könnyes szemmel emlegették falujukat, egykori papjaikat és a legendás *Boros Béla* kántortanítót.

Zászkaliczky Pál emlékezésének kulcsgondolata az volt, hogy a Magyarországra telepített idősebb nemzedék tagjai, akárcsak a felsőszeliek, két hazát szeretnek, „ezt, ahonnan a történelem forgószele felkapta őket, s azt a másikat, ahol hosszú vergődés után sikerült meggyökerezniük”. Ha a szlovák társadalom egy része nem élne önáltató, hazug és demagóg szellemiségben, szintén két hazát szerethetne. Sőt ez befolyásolja titkon a harmadik, az örök mennyei haza szeretetét is.

A köszöntő után az újonnan beiktatott lelkész szavai következtek. Nagy Olivér mindazokat a lelkes, reményteli, biztató és nemegyszer önkritikus gondolatokat elmondta, amelyeknek az alkalomhoz illően el kell hangozniuk minden vegyes ajkú gyülekezet ünnepélyén, hiszen a kisebb közösség – mint például az evangélikus gyülekezet – békessége, nyugodt élete hozzájárul a nagyobb közösség, a falu jó légköréhez. A fiatal lelkész azonban a falu határain túlmutató misszióra kapott elhívást az Úrtól. Vezető szerepet vállalt – *Srna Zoltán* szárd–ipolyszakállosi felügyelővel együtt – a szlovákiai magyar evangélikus lelkészek és gyülekezeti munkatársak munkaközösségében.

A beiktatási ünnepély szellemisége e sorok íróját – mint e munkaközösség tagját – hozzásegítette ahhoz, hogy saját maga is körvonalazza az említett szervezet programját, ezért kapta e tudósítás a *Legyünk híd!* címet. Legyünk híd a két haza között azzal, hogy a harmadik, mennyei haza polgárai vagyunk. Talán nem kell olyan súlyú terheket is vállalnunk, amelyekhez kevés az erőnk, s amelyek cipelésének – egyelőre – túl sok az akadálya.

„Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög…” (3,28) – idézte a Maek főtitkára Pál apostol galatákhoz írt levelének jól ismert részét. Quo vadis, szlovákiai magyar evangélikusság? Történelmi és földi küldetésünk még nem ért véget. A történelmi múlt és Jézus Krisztus tanúi vagyunk addig, ameddig erre az Úrnak szüksége lesz, mert hiszen ítél és ítélni fog. Utat keresünk és lelki fennmaradást. Munkaközösségünk nevében szeretném megköszönni ezúttal a Magyarországi Evangélikus Egyház kéznyújtását és jövőbeni programként úgy értelmezni kapcsolatunkat, mint hidat. Áthidalni a jelenkor zűrzavarát, zavaros folyóját.

Legyünk híd, kérjük az illetékeseket a dolgok orvoslására. Csak ennyi a dolgunk. Csak ennyi? Isten mindent hall és mindent lát.

Kívánom Nagy Olivérnek és munkaközösségének, hogy kapjon ehhez áldást Istentől és mindennemű segítséget az anyaországtól.

Kováts Róbert

„Lutheránus öntudatom és lelkiismeretem diktálta…”

Beszélgetés Nagy Olivérrel, Alsószeli újonnan beiktatott lelkészével

Lapunk 2009/2. számának hasábjain keresztül a szlovákiai magyar evangélikusok helyzetéről értesülhettek olvasóink. *Nagy Olivér* cikke köntörfalazás nélkül tárja elénk a szlovákiai egyházi helyzet visszásságait. Mi motiválta vajon e provokatív hangvételű írás megfogalmazására? Többek között erről is kérdeztük a frissen beiktatott lelkészt.

– Ön fiatal lelkész. Kérem, mesélje el néhány szóban, hogy milyen indíttatásból választotta a lelkészi pályát!

– Hívő, az előző rendszerben is templomba járó családban nőttem fel. A nagytárkányi gyülekezetből származom, egy kicsi, mégis lelkes közösségből. Azt, hogy lelkész lettem, több élmény és Isten különleges vezetése határozta meg. Gyerekkoromban édesapámnak köszönhetően nagyon szerettem bibliai történeteket olvasni. Szüleimmel és nagyszüleimmel rendszeresen imádkoztunk. Egyedüli evangélikusként református hitoktatásra jártam. A lelkészi hivatás iránti érdeklődésem a konfirmációs oktatás alatt kezdődött igazán. Emellett nagy hatással voltak rám a nyíregyházi gyülekezet Sátoraljaújhelyen tartott ifjúsági csendeshetei. Örömmel hallgattam *Bozorády Zoltán,* valamint *Ján Menky* lelkészek igehirdetéseit, akik a vasárnap késő délutáni istentiszteletek után egy-egy beszélgetés vagy családlátogatás során tovább folytatták szolgálatukat. Gimnazistaként – amikor egy-egy laikus istentiszteleten segíthettem – erősödött meg bennem az elhatározás, hogy lelkész leszek.

– Az Útitárs hasábjain nemrégiben S.O.S., szlovákiai magyar evangélikusok! *címen kiáltványt fogalmazott meg. Milyen gondolatokkal indította útjára a cikket?*

– Az egyházaink vezetői közötti találkozók a közelmúltban – sokak igyekezete ellenére – gyakorlatilag eredménytelenül zárultak, és a tudósítások csalódást okoztak… Minden kétoldalú találkozó előtt reménység töltött el, hogy ha megkésve is, de lesz hajlandóság az összetett, régóta húzódó problémák megoldására.

A nemrég közölt cikkem megírásáról sok-sok imádság és beszélgetés után döntöttem. Tartalmáért teljes mértékben felelősséget vállalok, és számítok az esetleges következményekre is. Merész lépés volt részemről közvetett vagy közvetlen módon bírálni bizonyos jelenségeket és személyeket. De valós dolgokról írtam. A felsoroltak nagy része sajnos nemzetiségi előjel nélkül is gondként jelenik meg egyházunkban. Ráadásul a szlovák és a magyar belpolitikai helyzet alakulása, a két ország közötti elkeserítő kapcsolatok akarva-akaratlanul is érintik egyházainkat. Az eddigi keserű tapasztalatokból, valamint ügyünk sürgető mivoltából kiindulva, hitem, lutheránus öntudatom és lelkiismeretem is azt diktálta, hogy rávilágítsak gondjainkra, illetve hogy segítséget kérjek a megoldásukhoz. Hiszem, hogy Krisztus igazsága, a józan ész és a kölcsönös jóakarat győzelmet aratnak mindennemű kicsinyesség és szeretetlenség felett.

– Megosztana néhány személyes élményt a júniusban lezajlott lelkésziktatásával kapcsolatban?

– A gyülekezet már tavaly júniusban megválasztott lelkészének. Időközben megkezdtük első világháborús emlékművünk felújítását, és a Szlovák Köztársaság kormányhivatalának jóvoltából támogatást kaptunk orgonánk felújítására. Eközben megházasodtam. Majd a templomunk felszentelésének százharmincadik évfordulóját ünnepeltük. A felsoroltak után beiktatásomra idén június 14-én került sor.

Az Úristen kegyelméből – a cikkem végett ért fenyegetések ellenére is – nyugodt és számomra nagyon áldásos volt a felkészülés. Maga az alkalom, köszönhetően *Boris Misina* esperesünknek, *Bándy György* professzor szolgálatának, a közreműködőknek, a gyülekezet tagjainak és nem utolsósorban családomnak, életem egyik meghatározó élménye lett.

– Lelkipásztorként milyen tervei vannak a jövőre nézve? Hogyan kívánja az elkezdett missziót folytatni?

– Tovább szeretném folytatni a három évvel ezelőtt megkezdett szolgálatot, amelyhez az Úristen segítségét kérem. Rendszeres istentiszteleti alkalmaink, énektanulással egybekötött bibliaóráink, a hitoktatás, valamint bibliatáboraink mellett az idén konfirmációs oktatást is indítunk. Szeretném tovább szélesíteni az eddigi sikeres együttműködést a többi egyházzal, gyülekezettel, a környező falvak önkormányzataival és a civil szervezetekkel. Igyekszem eleget tenni a különböző szakmai konferenciák vagy más egyházi rendezvények meghívásainak. Fel kell készítenem a gyülekezetet az egyház és az állam előbb-utóbb bekövetkező szétválasztására, illetve az ezzel járó úgynevezett „restrukturalizációra” is. Országos szinten is tovább kell folytatnom a szlovákiai magyar evangélikusok körében végzett szolgálatomat, és meg kell találnom az ehhez legmegfelelőbb formát.

Templomunk pedig – felújított orgonájával – rendezvényhelyszín is lehet: sor került már itt *Balázs Fecó* koncertjére, augusztusban pedig a *Szlovákiai orgonák* című koncertsorozat egyik hangversenyének ad otthont az épület. Sikeres területrendezési megállapodásainknak köszönhetően új lelkészlakás építését, gyülekezeti terem kialakítását tervezhetjük, de lassan időszerűvé válik a templom renoválása és más épületeink állapotának megőrzése is.

Szeptembertől levelező szakon tovább folytatom teológiai tanulmányaimat.

Ami pedig számomra mindennél fontosabb, az a napi kapcsolat megőrzése a gyülekezeti tagokkal. Szükségesnek tartom a rendszeres családlátogatásokat, az őszinte odafordulást mindenki felé, nemzetiségre és korra való tekintet nélkül. Mert csak az tud igazán szeretetet adni, szolgálni, aki ezt őszintén és érdek nélkül teszi.

Ebben kérem a Úristen további vezetését, útmutatását.

Szűcs Petra

ÚTITÁRSUNK, A BIBLIA

„…jöjjetek, járjunk az Úr világosságában!” (Ézs 2,5)

Ézsaiás próféta könyve

Aki *Ézsaiás próféta könyvét* akarja olvasni, jól teszi, ha azt a hatodik fejezettel kezdi. Ebből a titokzatos és lenyűgöző fejezetből többet tudunk meg, mint a könyv sok más részéből.

Ézsaiás látomásban részesül, amelyet ugyan nehéz megértenünk, de számára alapvető jelentőségű. Istent látja mintegy az „udvartartásában”, magas trónon ülve. Szeráfok szolgálnak körülötte, akik akaratát teljesítik. Ők hirdetik ki fennszóval, hogy Isten háromszor szent. S ennek kihirdetésében, fáradhatatlan kikürtölésében látja a próféta szolgálata lényegét. Tudomására kell hozni az egész világnak, hogy az általa hirdetett Isten ura a világnak, a történelemnek, az egész teremtettségnek. Nem a mi agyunk találmánya ő, és nem is velünk egyenlő partner, hanem olyan, akinek szentsége előtt meg sem állhat ember!

Mai világunkban, amely igyekszik kiszorítani Istent a társadalomból és az emberek tudatából, komolyan számíthatunk Ézsaiás segítségére. Az egész teremtett világ elmozdíthatatlan ura ő, vagy ahogy a próféta nevezi: *„Izrael Szentje”.* Szent ő, felfoghatatlan, számunkra megközelíthetetlen. Így látta Mózes (5Móz) az el nem égő csipkebokorban és Ézsaiás a templomi látomásban. Mózes is megrendült, a próféta pedig életveszélyben érezte magát. S ha nem is volt soha népszerű (ma sem az!) ez a hír, Ézsaiás fáradhatatlanul ezt hirdeti. Bár nem szeretjük, hogy eleink az Istenhez való ragaszkodást isten*félelemnek* nevezték, a próféta akkor is hajthatatlan: nem tartozhat Istenhez, aki nem féli őt.

Istennek azonban terve van Ézsaiással: küldöttjévé akarja tenni. Erre nem kerülhet sor addig, amíg a félő-remegő embert meg nem tisztítja. Az *„eleven szén”* (6,6; Károli-fordítás), amellyel a szeráf az ajkát illeti, azt jelenti, hogy bűnbocsánattal teszi őt Isten alkalmassá az ő szolgálatára. Istent és az ő szentségét nem hirdetheti tisztátalan emberi ajak. Megtisztulásával helyreáll az isteni rend, és az isteni, kiválasztó jog érvényesül.

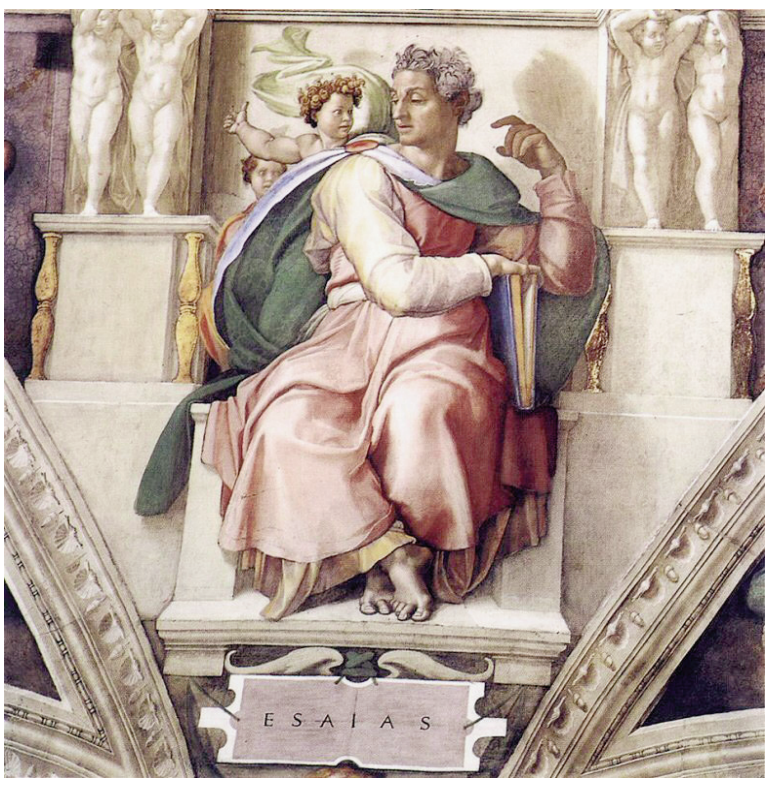

Ézsaiás szinte mohón válaszol, amikor Isten azt kérdezi, hogy kit küldjön el üzenetével: *„Ímhol vagyok én, küldj el engemet!”* (6,8; Károli-fordítás) És a feladat: hirdetnie kell azt az Istent, aki nem csupán ő maga szent, de határozott akarata, hogy a nép is az legyen. Ám ez nehéz feladat, mert Isten felpanaszolja, hogy *„az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jászlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá”* (1,3; Károli-fordítás). Ezért Isten új „tervet” készít, s ennek végrehajtására rendeli a prófétát. Isten üzenete kettős. Egyrészt a nép engedelmeskedni nem akarását az engedelmességre képtelenséggel bünteti. Megkeményíti, megkövéríti a szíveket, süketté és értetlenné teszi. Másrészt a reménységet kell hirdetnie, hogy – ha az egész nép elpusztul is! – a „fa törzsökéből” mégis kihajt a *„szent mag”,* amely túlél minden katasztrófát. Ahogy a próféta mondja: *„Ha a seregeknek Ura valami keveset meg nem hagyott volna bennük, úgy jártunk volna mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók.”* (1,9; Károli-fordítás)

Ki is ez a próféta? Nemcsak terjedelemre, de tartalmában is messze kimagaslik *Ézsaiás könyve* a többi prófétai könyv közül. Szerzője Jeruzsálemben született, ott is dolgozott élete végéig. Szolgálatát a templomban végezte. Neve azt jelenti: Isten megszabadít. Már nevében is azt az üzenetet hordozza, hogy egyedül Isten vált meg, ha visszatérünk hozzá. Krisztus előtt 740 táján, több király uralkodása alatt lépett föl nyilvánosan. Árgus szemekkel figyelte a politika mozgását, és hihetetlen önállósággal alkotott véleményt a szükséges teendőkről. Ugyanakkor nem kerülte el figyelmét a szociális igazságtalanság számtalan megnyilatkozása sem. Egyiket is, másikat is abban a tudatban szemlélte, hogy másra nem is lehet képes egy nép, amely „tisztátalan szájú”, és elfordult Istenétől.

Ennek megfelelően sok az ébresztő, megtérésre buzdító, intő, figyelmeztető, büntetést kilátásba helyező prédikációja. De nem merül ki ebben, hanem hármas jó hírrel is szolgál. Először is hiszi, hogy Isten a Siont megmenti, s hogy ide özönlenek majd mind a népek (11,10). Másodszor, hogy az az igazi hit, amikor nem magunkban bízunk, hanem teret adunk Istennek az életünkben (30,15). Harmadsorban pedig egy „új Dávidot” hirdet meg, *„a kin az Úrnak lelke megnyugoszik”* (11,2; Károli-fordítás), aki Isai törzsökéből származik. Őt kéni fel Isten a lelki ajándékok teljességével, aki közvetít, egyeztet, békít, és paradicsomi állapotokat teremt. Sőt: bár gyermekként adatik, de egyesíti magában a csodálatost, a tanácsost, az erős Istent, az örökkévalóság Atyját, és ő lesz a békesség fejedelme (11,1–8). Uralma végtelen, örök lesz, jogot és igazságot teremt (9,6–7).

Egy próféta sem nőtt annyira a keresztények szívéhez, mint Ézsaiás. Nem csodálkozhatunk, hiszen a neve alatt szereplő könyv első harminckilenc fejezetéből (a 44–55. és az 56–66. fejezetek más szerzőktől valók) Jézus és az apostoli iratok ötvenháromszor idéznek. De az első harminckilenc fejezet másért is elég volt ahhoz, hogy *Ézsaiás könyve* előkelő helyet kapjon a kereszténység köreiben. Bár könyvében nem használja a Messiás szót, de a könyv kilencedik és tizenegyedik fejezetének minden jövendölését a keresztények egy az egyben mindig is a Názáreti Jézusra vonatkoztatták.

Ezért messiásváró *Ézsaiás könyve.* Egy teljes másolatát 1954-ben beduinok találták meg Qumranban, s ma fő attrakciója a jeruzsálemi Izrael Múzeumnak. Mi nem a régiségét csodáljuk, hanem messiási üzenetét tartjuk nagyra. Ezért fogadjuk szívesen a felhívását: *„Mondjatok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek!”* (12,5; Károli-fordítás)

Gémes István

HÍREK, KITEKINTÉS

Peking, Kína. Háromszázhárom kínai értelmiségi egy Charta 08 nevű dokumentumban felszólítja a kormányt, hogy vegye komolyan a vallásszabadság eddig mellőzött törvényét. Az interneten közölt, Kínában első ízben megfogalmazott dokumentumot már ezrek aláírták. Fő szerzőjét a rendőrség már múlt decemberben letartóztatta.

Berlin, Németország. Az EKD óvja a társadalmat attól, hogy a gazdasági válság remélhetőleg gyors leküzdése után ott folytassa az elhibázott pénzgazdálkodást, ahol abbahagyta. *Néhány szó a globális pénzpiaci és gazdasági válsághoz* címen külön tájékoztatást jelentetett meg, amelyben Ézsaiás prófétára hivatkozik. Ez a próféta arra figyelmeztetett, hogy ha megvetjük Isten igéjét, az olyan, mint amikor a falon repedés támad, amely a fal összeomlásának kezdetét jelentheti.

Macedónia. Az egy évvel ezelőtt bevezetett kötelező iskolai hitoktatást a legfelső bíróság érvénytelenítette. Felszólította a vallásfelekezeteket, hogy a hitoktatást saját termeikben, saját munkaerő megszervezésével oldják meg.

Stuttgart, Németország. A Württembergi Evangélikus Egyház zsinati ülésén *July* püspök a szegénység és gazdagság kérdését helyezte évi jelentése középpontjába. Ezzel már a Lutheránus Világszövetség 2010-ben Stuttgartban tartandó világgyűlésére való előkészületét jelentette be, amelynek témája „…mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” lesz.

Varsó, Lengyelország. A lutheránus egyház zsinata megvonta püspökétől a bizalmat, miután kiderült, hogy *Jaguczki* püspök tizenhét éven át együttműködött a kommunista titkosrendőrséggel.

Vatikán. *Caritas in veritate* (Valóságos szeretet) címmel a római pápa enciklikát bocsátott ki, amelyben új gazdasági és erkölcsi reformokról szól. „A gazdasági életnek szüksége van etikai alapokra” – olvasható *XVI. Benedek* enciklikájában.

Berlin, Németország. Jelentések szerint a 2008. decemberi és 2009. januári izraeli hadjárat ezernégyszáz palesztin életébe került, akik között háromszáz gyermek volt. Legtöbbjüket éjszakai álmukban érte a borzalmas pusztítás és a halál.

Moszkva, Oroszország. Az Orosz Ortodox Egyház Moszkvai Patriarkátusa külügyi hivatalának új vezetője, *Hilarion* volokolamszki érsek, a moszkvai egyházmegye vikáriusa éles támadást intézett a konstantinápolyi pátriárka ellen. Azzal vádolta meg, hogy a római pápához hasonlóan egyedüli uralomra készül az összes ortodox egyház fölött. A protestáns egyházakat is megfenyegette, hogy – mivel azok eltértek a hagyományoktól és az erkölcsi normáktól – megszakítja velük a kapcsolatot, ahogy ez már többek esetében meg is történt.

Genf, Svájc. Az Lutheránus Világszövetség elnökének, *Mark S. Hansonnak* az egyháza, az Evangelical Lutheran Church in America (ELCA) csaknem tizenöt százalékkal kénytelen csökkenteni missziói és egyéb kiadásait, miután a gazdasági válság a költségvetésében igen nagy nehézségeket okozott.

Madrid, Spanyolország. Minden jel arra mutat, hogy a Moszkvai Patriarkátus a nyugati fővárosok „meghódítására” készül. *Dmitrij Medvegyev* orosz miniszterelnök látogatásakor a madridi városi tanács ígéretet tett arra, hogy egy ortodox katedrális felépítéséhez szükséges telket bocsát a patriarkátus rendelkezésére. *Nicolas Sarkozy* francia elnök is ugyanezt ígérte annak idején, Londonban pedig ötévi munka után már föl is épült egy hagyományos, orosz stílusú, ortodox templom.

Brake, Németország. Egy helyi bibliaiskola két hallgatójának Jemenben történt meggyilkolása óriási visszhangot és tiltakozást váltott ki világszerte. Egyesek mártíroknak tekintik őket, ismét mások szemükre vetik, hogy miért mentek el kirándulni a bizonytalan északi területekre, ahelyett, hogy maradtak volna a kórházban, amelyben ápolónőkként biztonságban voltak. Ismét mások szemére vetik a bibliaiskolának, hogy hallgatóit nem készíti föl kellőképpen az iszlám országaiban rájuk leselkedő veszélyekre.

Hanoi, Vietnam. Két keresztény ügyvédet hurcolt el a rendőség, mert az emberi jogok betartását követelték a kormánytól. Nemrég érkezett a hír, hogy a hírhedt Ba Sao-i börtönben tartják őket fogva, közönséges bűnözőkkel együtt. Miután elvették tőlük a Bibliájukat, mindketten éhségsztrájkba kezdtek.

Párizs, Franciaország. Az Amnesty International szerint tizennégy olyan ország van, ahol a vallásukat gyakorolni kívánókat kimondottan üldözik a hatóságok. További tíz országban állnak szigorú és önkényes ellenőrzés alatt a vallásos emberek.

Lipcse, Németország. Egy iskola igazgatónője az ellen tiltakozott, hogy a helyi Bach-fesztivál alkalmából éneklő diákjait olyan művek éneklésére „kényszerítették”, amelyekben Jézusról van szó. Ugyanebben az iskolában tanulnak azok a diákok is, akik később a világhírű Tamás-kórusban kívánnak énekelni. Az igazgatónő korlátoltsága az NDK-időkre emlékeztető vallásellenes ideológiát idézte föl, és nagy botrány lett belőle.

Bedford, USA. Hétszáz kanadai és USA-beli anglikán gyülekezet kivált az amerikai episzkopális egyházból tiltakozásul az ellen, hogy annak püspöke homoszexuális kapcsolatban él, és egyháza megengedi az egyneműek „házasságkötését”.

Riga, Lettország. Egy gyanús pénzintézet három hónapra ad kölcsönt 70–700 eurós nagyságrendben, s a kérvényezőnek csak a lelkét kell zálogba adnia. Aki nem tudja időre visszafizetni a kölcsönt, annak lelke a bank „birtokában” marad. Egyházi tiltakozás ellenére hosszú sorokban állnak a kérvényezők nap mint nap a bank előtt. Az ország 2,3 millió lakosából 350 ezer ortodox, 250 ezer evangélikus és kereken 100 ezer római katolikus.

Tübingen, Németország. Nyolcvankét évesen halt meg a helyi egyetem világhírű Újszövetségtudósa, *Martin Hengel.* Munkásságát igen gazdag könyvtermése, híressé vált professzori oktatói munkája és nem kevesebb mint hat külföldi egyetemtől kapott díszdoktorátusa fémjelzi. Hengel eredetileg textilmérnökként kezdte, és csak később váltott át teológiai tudományokra. Egyik utolsó könyvében azért szállt síkra, hogy a protestáns teológia által annyira előnyben részesített Pál apostol alakját ne túlozzuk el Péter apostol rovására. Elvégre Péter volt az Úr feltámadásának első tanúja, és nem a tarzuszi Pál.

Jeruzsálem, Izrael. A Jordániai és Szentföldi Evangélikus Egyház most ünnepelte ötvenéves fennállását. Az ünnepségen megemlékeztek az arab egyházkerületük harminc éve folyó munkájáról, valamint a szentföldi keresztény misszió százhetven évvel ezelőtti kezdetéről. A kis egyháznak háromezer tagja van.

Schorndorf, Németország. Az itt székelő evangélikus Kármelmisszió az iszlám világban keresztény irodalmat terjeszt könyvek, szórólapok formájában harmincöt nyelven. A muszlim országokban több mint kétszáz helybeli terjesztője van. Szomáliából a közelmúltban küldték meg a központnak azt a filmet, amely egyik munkatársuk megölését örökítette meg. Iszlám radikálisok ezzel akarják elijeszteni a missziót munkája folytatásától.

Hannover, Németország. A nyolc német tartományi lutheránus egyházat összefogó VELKD zsinatán az elnöklő *Johannes Friedrich,* a bajor egyház püspöke egyházaik nagy gondjának nevezte a családokon belüli vallásos-hitbeli nevelés teljes elkorcsosulását. Szerinte egyre nagyobb figyelmet kell fordítani a nevelni képtelen szülők gondozására, akiknek száma rohamosan növekszik. Egyházainkra itt nagy feladat vár, hiszen az ő jövőjük is függ a mostani gyermekektől. A társadalomnak sem szabad magukra hagynia a családokat nevelési problémáikkal.

Zürich, Svájc. A Zürichi Központi Könyvtár (Zentralbibliothek) megvásárolja *Albert Schweitzer* örököseitől a híres orvos-lelkész hagyatékát. A hagyaték 1904 és 1960 között tartalmazza Albert Schweitzer különböző rajzait, jegyzeteit, elképzeléseit (mint például orgonaépítés, kórházépítés, laborberendezés). A Zürichi Központi Könyvtár nyilvánossá szeretné tenni a hagyatékot. Az vásárlási összeg egymillió svájci frank. A városnak ez azért fontos, mert Schweitzert baráti szálak kötöttek Svájchoz, illetve Zürichhez – az itt működő Eidgenössische Technische Hochschule (ETH; magyarul Svájci Szövetségi Műszaki Főiskola) díszdoktora volt. A 20. század egyik legnagyobb protestáns teológusa egy személyben volt orvos, filozófus, zenetudós és zenekutató, Bach orgonaműveinek egyik legnagyobb interpretátora. 1965-ben Lambaréné-ben, a Gaboni Köztársaságban halt meg. 1952-ben Nobel-békedíjat kapott. Az ötvenes években az atomháború elleni tiltakozás egyik kezdeményezője volt *C. F. von Weizsäckerrel* együtt.

Tóth Árpád

Isten oltó-kése

Pénzt, egészséget és sikert
Másoknak, Uram, többet adtál,
Nem kezdek érte mégse pert,
És nem mondom, hogy adósom maradtál.

Nem én vagyok az első mostohád;
Bordáim közt próbáid éles kését
Megáldom, s mosolygom az ostobák
Dühödt jaját és hiú mellverését.

Tudom és érzem, hogy szeretsz:
Próbáid áldott oltó-kése bennem
Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,
Új szépséget teremni sebez engem.

Összeszorítom ajkam, ha nehéz
A kín, mert tudom, tiéd az én harcom,
És győztes távolokba néz
Könnyekkel szépült, orcád-fényű arcom.

„Ezt mondja az Úr: Halálos a bajod, gyógyíthatatlan a zúzódásod! Bekötözöm sebeidet, meggyógyítom zúzódásaidat…” (Jer 30,12.17)

Nem egy szívderítő diagnózis. Két olyan szó, amelyek előtt tehetetlenül és értetlenül állunk: „halálos” és „gyógyíthatatlan”. Olyan szavak ezek, amelyeknek már a gondolata is mázsás kőként nehezedik a szívünkre. Amikor e két szót meghalljuk, arra gondolunk: „ez már a vég kezdete”.

A földi élet nézőpontjából. Isten szerint azonban ez valami egészen másnak a kezdete: annak a fejezetnek, amikor már csak őrá lehet hagyatkozni, amikor már csak ő, mint egyedüli orvos, tud segíteni rajtunk. „Halálos betegségünket” már korábban orvosolta, hiszen elküldte Krisztusban egyszülött Fiát, akiben elhozta számunkra a gyógyulást, az üdvösséget. Általa kötözte be minden sebünket, minden zúzódásunkat. Azokat is, amelyek itt a földi életben gyógyíthatatlannak tűnnek. A prófétának tett ígéret tehát valósággá vált. Isten gyógyító szeretetével fordult a világ felé, és mint szakértő orvos Jézus által begyógyította a világ minden sebét. Ez most még itt nem mindig látszik, de reménységünk szerint eljön az idő, amikor majd színről színre láthatjuk Mesterünket, és megtapasztaljuk gyógyító munkáját.

Mindnyájunknak gyógyulásra van szüksége. Közösségünknek, az egyháznak, a világnak. Nem felejthetjük el, hogy a gyógyulás a mi felelősségünk is. Ha egymás lelki és testi gyógyításában segédkezünk, akkor ezáltal Isten munkatársaivá válunk, és hirdetjük vele gyógyító szeretetét.

„Ha ő súlyos terhet rak rám, érjen bár bú és kár, ugyan mért aggódnám? Ha ő bölcsen azt rám mérte, tudja jól, mikor, hol jöjjön segítségre. A haláltól én nem félek, mert habár sírba zár, szebb hazát remélek; ott a szenvedésnek vége, meggyógyít, ajtót nyit örök üdvösségre.” *(Paul Gerhardt)*

Gyógyító Istenem, te legfőbb orvos! Köszönöm neked, hogy minden helyzetben, betegségben, szenvedésben mellettem állsz. Kérlek, tudatosítsd bennem, hogy rád mindig számíthatok. Akkor is, amikor én vagyok bajban, és akkor is, amikor a szeretteim. Köszönöm, hogy bármilyen nehezek is rajtam a terhek, te mindig segítesz azok elhordozásában. Ámen.

N. N.

ÚTITÁRS

Magyar evangéliumi lap
Megjelenik hatszor egy évben
Kiadja a Magyar Evangélikus Konferencia (Maek)
1088 Budapest, Puskin utca 12. (telefon: +36 1/338-2302)

Felelős kiadó: Prőhle Gergely elnök
Felelős szerkesztő: Szűcs Petra
(telefon: +36 20/824-8854, e-mail: szucspetra@freemail.hu)
Megrendelés, információ: Zászkaliczky Pál (e-mail: maek@lutheran.hu)

A lap ingyenes, a nyomda- és postaköltségre adományokat kérünk és elfogadunk.
Bankszámla: Magyar Evangélikus Konferencia, Budapest, Raiffeisen Bank
Bankszámlaszám (belföldről): 12010886-00146767-00100002
(külföldről) IBAN: HU 43 1201 0886 0014 6767 0010 0002
SWIFT: UBRTHUHB